

Arrest

nr. 250 442 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ERNOUX *loco* advocaat D. ANDRIEN en J. BRAUN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit en was u woonachtig in Shiraz, Iran en dit samen met uw beide ouders. U bent ongehuwd en was in Iran werkzaam in loondienst als carrosseriespuitser. Uw beide ouders, broers en zussen verblijven momenteel in Iran.

U bent geboren als sjiitische moslim maar was nooit echt praktiserend en ging bijgevolg maar weinig naar de moskee. In de maand 10 (Dey) van 1393 (Perzische kalender, komt overeen met de periode 22 december 2014 tot 20 januari 2015 volgens de Westerse kalender) leerde u op uw werk S. R. (...) kennen. Na enkele maanden, toen jullie vrienden waren geworden, bracht hij u tegen het einde van de

winter van 1393 in contact met het christendom. Hij praatte toen met u over het christendom, de bijbel, het leven van Jezus Christus en de weg van het licht. Tot dan leefde u zonder doelstelling of identiteit. U was moe van de islam en zocht een weg om u te redden. Het was in een periode dat u weinig hoop had. S. (...) gaf hierbij te kennen dat uw weg naar verlossing in het christendom lag. Na enkele maanden was u klaar om zich te bekeren. Na nieuwjaar (1993-1994; Iraans nieuwjaar valt op of rond 20 maart) begon u tevens mee gaan naar zijn protestantse huiskerk in Shiraz. U begon in die periode ook Bijbelstudie te volgen. Sindsdien ging u met een frequentie van 2 à 3 keer per maand naar deze huiskerk. U bekeerde zich vervolgens op 7/4/1394 (28 juni 2015) effectief tot het christendom. Met uw bekering groeide tevens uw afkeer voor de islam. Op 25 of 26/7/1394 (17 of 18 oktober 2015) zat u samen met S. (...) toen deze werd opgebeld door de familie van H. H. (...), de 'herder' of prediker van jullie huiskerk. Ze vertelden dat H. (...) was aangehouden. S. (...) zette na dit gesprek zijn gsm af en vroeg u hetzelfde te doen. Hij zei dat jullie moesten vluchten. S. (...) is hierop weggegaan om zelf onder te duiken en u ging nog diezelfde dag naar uw neef, M. K. (...), in Akharabad. U vertelde hem dat u problemen had en een paar dagen bij hem moest blijven. Sindsdien heeft u geen nieuws meer van H. (...), S. (...) of de andere kerkgangsters van uw huiskerk. Uw handelen was tevens in overeenstemming met de afspraken binnen jullie huiskerk. Moest iemand van jullie problemen krijgen met de autoriteiten, dan was de afspraak dat jullie jullie telefoon zouden afzetten en zouden onderduiken. Indien de mogelijkheid bestond was het tevens aangeraden het land te verlaten. Twee à drie dagen later vroeg u uw neef naar uw huis te gaan om een paar van uw persoonlijke identiteitsdocumenten (shenasnameh, karta melli, militair dienstplichtkaart en rijbewijs) op te halen. Bij dit bezoek aan uw woning kreeg hij van uw moeder te horen dat twee agenten in burger van Ettelaat een dag eerder bij u thuis waren langsgekomen op zoek naar u. Ze bleven aan de deur van uw woning en spraken met uw ouders. Ze vroegen waar u was en zeiden dat u zich met antireligieuze zaken bezighield. Uw neef heeft u hierop aangeraden Iran te verlaten. Hij regelde hierna een smokkelaar. U zat totaal ongeveer tien dagen ondergedoken bij uw neef. Op 5/7/1394 (27 oktober 2015) verliet u Shiraz en op 7/8/1394 (29 oktober 2015) verliet u Iran. U stak toen illegaal de grens met Turkije over. U verbleef vervolgens ongeveer tien dagen in Turkije, waarna u over zee verder reisde naar Griekenland. Van daaruit reisde u via (Noord-)Macedonië, Servië, Kroatië en Slovenië verder naar Oostenrijk waar u op 27/8/1394 (18 november 2015) aankwam. U diende toen in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming in en haalde in het kader van dit verzoek uw bekering tot het christendom aan. Ongeveer twee à drie weken na uw aankomst in Oostenrijk vroeg u uw neef M. (...) in Iran om uw bijbel thuis te gaan ophalen en deze te doen verdwijnen. U wou niet dat deze bij u thuis zou blijven liggen en dat mogelijks uw familie hierdoor problemen zou krijgen. Ongeveer twee à drie maanden na het eerste bezoek van Ettelaat aan uw woning – u verbleef toen ook reeds in Oostenrijk – kwamen twee personen van Ettelaat opnieuw langs bij u thuis. Ze zijn toen binnengekomen en doorzochten uw kamer en de rest van het huis maar vonden niets. Hierna verhuisden uw ouders en stopten deze problemen. Omwille van de slechte opvangsituatie in Oostenrijk – u werd er ondergebracht bij 7 of 8 zeer radicaal gelovige Afghanen – verliet u voor de afhandeling van dit verzoek Oostenrijk en begaf u zich in de maand juli van 2016 naar Frankrijk. U diende ook daar toen een verzoek om internationale bescherming in, waarbij u andermaal uw bekering ter sprake bracht. Na een weigering in uw verzoek in Frankrijk, verliet u op 8 januari 2018 Frankrijk en begaf u zich naar Portugal waar u andermaal een verzoek om internationale bescherming indiende, wederom gebaseerd op uw bekering. Na veertig dagen in Portugal te hebben verbleven verliet u Portugal. U had er immers te horen gekregen dat Frankrijk verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw verzoek en had een bevel gekregen om het land te verlaten. Vanuit Portugal begaf u zich naar Duitsland. Ook hier diende u een verzoek om internationale bescherming in gebaseerd op uw bekering in Iran tot het christendom. Ook hier kreeg u te horen dat onder de Dublinprocedure Frankrijk verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw verzoek. Op 1 of 2 mei 2018 verliet u Duitsland en kwam naar België. U was aanvankelijk van plan geweest naar Engeland te gaan, maar aangezien u geen geld had om deze reis te bekostigen diende u op 9 mei 2018 in België een verzoek om internationale bescherming in. In België bent u lid van de Iraanse kerk in Jette, waar u regelmatig vieringen bijwoont. U volgt tevens Bijbelstudie in Luik. Op 3 november 2019 liet u zich in België dopen. U probeert ook anderen uit uw omgeving te engageren voor het christendom.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: twee attesten van de Iraanse kerk van Brussel, d.d. 20 september 2019 en 13 augustus 2020, waaruit blijkt dat u sinds februari 2019 deze kerk bezoekt, u sinds april 2019 in Luik Bijbelstudie volgt en op 3 november in deze kerk werd gedoopt; een attest van CARDA (Centre d'Accueil Rapproché pour Demandeurs d'Asile – Rode Kruis), d.d. 28 september 2018, waaruit blijkt dat u voor psycho-mentale problemen door hen gevolgd wordt; uw doopcertificaat; foto's van uw doop; een kopie van uw shenasnameh (geboortebokje); een kopie van uw karte melli (nationale kaart); een kopie van uw rijbewijs; een kopie van uw legerdienstkaart; een kopie van uw studentenkaart; (Facebook)foto's die

verband houden met uw geloofsactiviteiten in België; een kopie van de shenasnameh van uw ouders en een arrest van het 'Cour Nationale du Droit d'Asile' (nr 17012947).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U vreest bij terugkeer naar Iran de autoriteiten en dit omwille van uw geloofsafval en bekering. Daarna merkt u in dit verband op dat u problemen vreest omdat u een andere godsdienst aanhangt dan de meeste mensen in Iran. U bent bang om er als christen te leven.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen. Vooreerst dient opgemerkt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

U legde vooreerst ten overstaan van de Belgische asielinstanties tegenstrijdige verklaringen af over de godsdienst die u aanhangt en de motieven van uw vertrek uit Iran. Zo dient te worden opgemerkt dat u op 8 juni 2018 op de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen dat u een sjiiitische moslim zou zijn wanneer expliciet werd gepolst naar uw godsdienst (verklaring DVZ d.d. 8 juni 2018, vraag 9). Wanneer tijdens ditzelfde onderhoud tevens kort naar het motief van uw vertrek uit Iran werd gepolst, gaf u te kennen uit Iran vertrokken te zijn omwille van een 'sociaal probleem' en dat u naar Europa wou komen voor uw veiligheid (verklaring DVZ d.d. 8 juni 2018, vraag 37). Op geen enkel ogenblik verwees u toen naar uw bekering tot het christendom. U bracht uw bekering tot het christendom pas een eerste keer ter sprake op 20 mei 2019 bij het invullen van de vragenlijst CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Gezien u aangaf reeds in Iran bekeerd te zijn tot het christendom en u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal tevens aangaf uw bekering tot het christendom ook aangehaald te hebben als motief van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming in Oostenrijk, Frankrijk, Portugal en Duitsland en bovendien ook nog eens duidelijk aangaf sinds uw bekering een sterke afkeer van en haat voor de islam te voelen, is dit alles op zijn minst opmerkelijk te noemen (notities persoonlijk onderhoud CGVS 18.08.2020, p. 3 en 4). Hiermee vervolgens geconfronteerd tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gaf u aan op de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 juni 2018 op de vraag naar uw godsdienst inderdaad gezegd te hebben dat u van religie moslim was want dat u spijtig genoeg als moslim geboren bent. U er vervolgens op gewezen waarom u op deze vraag welke religie u aanhangt dan niet gewoonweg verklaarde christen te zijn, bleef u op de vlakte door te verklaren 'ik herinner het mij niet; misschien hebben ze het niet gevraagd'. U er vervolgens op gewezen dat uw bekering tot het christendom de kern van uw verzoek betreft en het dus op zijn minst heel bevreemdend is dat wanneer naar uw religie wordt gepolst, u deze bekering tot het christendom toen niet ter sprake bracht, gaf u aan op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel verklaard te hebben dat u geboren bent als moslim en niet dat u moslim bent. U gaf tevens aan dat u toen heel vermoeid was, misschien de vraag niet goed begrepen had of de tolk dit toen niet goed vertaald had (NPO II, p. 3). Deze uitleg overtuigt allerminst. Er mag van u verwacht worden dat u dit element aanhaalt op het moment dat u een verzoek om internationale bescherming indient, in het bijzonder wanneer er expliciet naar uw religieuze overtuiging gevraagd wordt. Dat u uw christelijke geloofsovertuiging toen niet ter sprake bracht doet reeds ernstig twijfelen aan de door u voorgehouden bekering.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat u er niet in slaagde om uw bekeringstraject naar het christendom aannemelijk te maken. U legde in dit verband weinig overtuigende verklaringen af. Wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud hierover spontaan uitweidt, geeft u aan dat u tot u in

contact kwam met het christendom iemand was zonder hoop, doelstelling en eigen identiteit en dat via het christendom een soort identiteit kreeg die u een goed gevoel, hoop en een toekomst gaf. U geeft tevens te kennen dat op het ogenblik van uw bekering het leven voor u zwaar was. In het christendom vond u uiteindelijk een weg naar verlossing (notities persoonlijk onderhoud CGVS 30 september 2019, p. 4). Sinds uw bekering heeft u veel meer plezier in het leven dan voordien, voelt u zich vrijer en geniet u meer van het leven (NPO II, p. 4). Wanneer u gevraagd wordt wat u dan tegenstond in de islam vervalt u in algemeenheden als alles in de islam is tegengesteld aan het christendom, niets is waar, alles is een leugen waarbij Allah enkel een groot idool is. U vervolgens gevraagd dit te verduidelijken en te concretiseren, komt u niet verder dan dat de islam alles gekopieerd heeft van de Thora en dus niets nieuws in zich draagt, buiten dat ze heel veel slechte zaken hebben toegevoegd en met hun gruwelijke zaken uw geest hebben verzwakt. U had hierdoor het gevoel dat u verstikt zat en niet meer kon groeien als mens. U herhaalt hierbij dat u sinds u uw nieuwe geloof aanhangt opnieuw het gevoel hebt dat u groeit. U voegt er nog aan toe dat uw afkeer voor de islam pas is begonnen toen u zich aangetrokken begon te voelen tot het christendom, wat op zich reeds verwonderlijk is. Hierdoor begon u zaken te onderzoeken in de islam (NPO II, p. 5). U herhaalt later nogmaals dat u vandaag de islam als een ziekte beschouwt (NPO II, p. 6). Dit alles is zeer oppervlakkig en bijgevolg weinig ernstig. Dergelijke antwoorden getuigen evenmin van een diepere overtuiging van waaruit u bekeerd zou zijn tot het christendom. Een bekering tot een nieuw geloof is een ingrijpend proces waaraan de nodige reflectie aan vooraf gaat. De oprechtheid van uw bekering komt hierdoor bijkomend in het gedrang.

Voorts dient in dit verband te worden opgemerkt dat u tevens tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw bezoeken aan een Iraanse huiskerk. Zo gaf u bij uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal herhaaldelijk te kennen sinds de twaalfde maand van 1393 (20 februari 2015 - 20 maart 2015) in Iran naar de huiskerk te zijn gegaan. Het was S. (...) die toen het initiatief nam u mee te nemen naar zijn huiskerk (NPO I, p. 4 en 8). Later, in de vierde maand van 1394, meer bepaald op 7/4/1394 (28 juni 2015), zou u vervolgens zich effectief bekeerd hebben en christen geworden zijn (NPO I, p. 3 en 4). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gaf u aanvankelijk evenwel plots te kennen pas in de vierde maand (Tir) van 1394 (22 juni - 22 juli 2015) voor de eerste keer naar een huiskerk te zijn gegaan. Andermaal stelde u dat S. (...) u bij deze huiskerk introduceerde (NPO II, p. 7). Vervolgens geconfronteerd met de vaststelling dat u tijdens uw voorgaande persoonlijk onderhoud had verklaard sinds de twaalfde maand van 1393 deze huiskerk te hebben bezocht, gaf u aan dat dit fout is, want dat u toen pas in contact kwam met het christendom. U wees er vervolgens op dat het hier om een fout in de vertaling tijdens het eerste persoonlijk onderhoud moet gaan (NPO II, p. 7). U vervolgens uw verklaringen hierover afgelegd tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud voorgelezen, wees u er op dat het vorig onderhoud van een jaar geleden dateert en dat u sinds vijf jaar de Iraanse kalender niet meer gebruikt. U voegde er vervolgens aan toe dat u in 1393 (2015) in contact kwam met het christendom, zich vervolgens hierin begon te verdiepen en na Iraans nieuwjaar (1393-1994; Iraans nieuwjaar valt op of rond 20 maart) naar de kerk begon te gaan. U herinnert zich evenwel niet meer in welke maand u juist naar de huiskerk begon te gaan. Wat u zich wel nog herinnert is dat u zichzelf in de vierde maand (Tir) van 1394 (22 juni - 22 juli 2015) effectief als christen bent gaan beschouwen (NPO CGVS II, p. 8). Deze uitleg is evenwel niet afdoende voor het gegeven dat u uw verklaringen met betrekking tot een essentieel aspect van uw verzoek wijzigde, temeer ook u tijdens uw opeenvolgende onderhouden weinig coherente verklaringen aflegde over de duur van u huiskerkbezoek in Iran. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud gedurende ongeveer zeven maanden in Iran een huiskerk te hebben bezocht, terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud in eerste instantie aangaf vermoedelijk vier maanden in Iran een huiskerk te hebben bezocht, om vervolgens te verklaarden ongeveer zes maanden een huiskerk te hebben bezocht (NPO I, p. 8 en NPO II, p. 7 en 8). Dit alles zet uw beweerde bekering uiteraard bijkomend op de helling. Uw geloofwaardigheid in dit verband wordt verder ondermijnd door het feit dat u ook met betrekking tot de vieringen in de huiskerk die u bijwoonde op de oppervlakte bleef. U gevraagd welke christelijke feesten u tijdens de periode van uw huiskerkbezoek in Iran vierde, gaf u allereerst aan zich niet te herinneren in die periode christelijke feesten te hebben gevierd. U voegde er vervolgens aan toe dat jullie christelijke feestdagen omwille van veiligheidsredenen niet vierden met een speciale ceremonie maar zich toen louter beperkten tot elkaar feliciteren (NPO CGVS II, p. 8). U vervolgens nogmaals gevraagd welke christelijke feestdagen er plaatsvonden tijdens de periode van uw huiskerkbezoek in Iran stelde u – in tegenstrijdigheid met voorgaande – dat er in de periode van uw kerkbezoek in Iran, twee christelijke feesten plaatsvonden, Riam en Pinksteren. U herinnerde zich evenwel niet de data van beide feestdagen in de Iraanse kalender (NPO II, p. 8).

Aangezien aan uw bekering tot het christendom geen geloof meer kan gehecht worden, kan evenmin nog enig geloof gehecht worden aan de arrestatie van de 'herder' of prediker van uw huiskerk en de problemen die u hierdoor gekend zou hebben. Dat er aan deze problemen geen geloof kan gehecht worden blijft bovendien uit de vaststelling dat u tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen over de

gebeurtenissen die geleid zouden hebben tot uw vertrek uit Iran en die zich met betrekking tot uw persoon tevens afspeelden na uw vertrek uit Iran.

Zo gaf u aan dat u onderdook nadat u via S. (...) vernam dat H. H. (...) werd aangehouden. S. (...) werd hierover volgens u telefonisch ingelicht door de familie van de betrokkene en maande u vervolgens aan onder te duiken. U slaagde er evenwel niet in veel details te geven over deze arrestatie. Zo kon u niet aangeven in welke omstandigheden of waar deze persoon werd gearresteerd (NPO II, p. 12). U stelde in dit verband niet te weten of S. (...) hiernaar gevraagd had in dit telefonisch gesprek (NPO II, p. 12). U was nochtans in zijn bijzijn toen. U gaf verder in dit verband te kennen dat S. (...) u hierover zelf niets vertelde. U vroeg er vervolgens ook zelf bij hem niet naar (NPO II, p. 12). U deed dit niet omdat u door de gebeurtenis in shock was (NPO II, p. 12). Deze uitleg overtuigt allerminst. Gezien de ernst van deze gebeurtenis voor uw persoon versterkt een dergelijke desinteresse voor de omstandigheden van zijn arrestatie slechts de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen in het algemeen. U legde daarenboven ook nog eens tegenstrijdige verklaringen af over het eerste bezoek van Ettelaat aan uw woning voorafgaand aan uw vertrek uit Iran. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat tijdens uw onderduiken twee leden van Ettelaat in burger bij u thuis langskwamen en toen uw woning volledig doorzochten. Ze waren naar u op zoek en gaven hierbij aan dat u bezig was met illegale religieuze activiteiten. U gaf hierbij aan dat tijdens deze huiszoeking niets werd in beslag genomen (NPO I, p. 9). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gaf u andermaal aan dat twee agenten van Ettelaat in die periode bij u thuis langskwamen. Evenwel poneerde u ditmaal dat ze toen enkel aan de deur met uw ouders praatten en toen de woning niet betraden (NPO II, p. 14). Dit gesprek duurde enkele minuten, tijdens dewelke ze hun vragen stelden waarna ze vertrokken (NPO II, p. 14). Vervolgens geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, gaf u eerst te kennen dat het waarschijnlijk een vertalingsfout betreft tijdens het eerste persoonlijk onderhoud om direct hierna hierop terug te komen door te stellen dat u het zich niet meer herinnert (NPO II, p. 15). Deze uitleg is andermaal niet afdoende voor het gegeven dat u uw verklaringen met betrekking tot een essentieel aspect van uw relaas andermaal wijzigde. Voorts legde u tevens tegenstrijdige verklaringen af over het bezoek van leden van Ettelaat aan uw woning na u vertrek uit Iran. Zo gaf u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal te kennen dat na uw vertrek uit Iran – tijdens uw verblijf in Oostenrijk – leden van Ettelaat nog op twee verschillende tijdstippen bij u thuis langskwamen, een eerste keer in de tiende maand van 1394 en een tweede keer in de elfde maand van 1394 (NPO I, p. 9). Bij dit tweede bezoek in de tiende maand doorzochten ze uw woning. Bij het derde bezoek in de elfde maand stelden ze enkel vragen aan de deur van de woning (NPO I, p. 9 en 10). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal had u het verwonderlijk over slechts één bezoek aan uw woning na uw vertrek uit Iran. U situeerde dit bezoek twee à drie maanden na het eerste bezoek (toen u nog in Iran verbleef). Dit vond of in de maand tien of elf van 1394 plaats, toen u reeds in Oostenrijk was (NPO II, p. 14). U gaf aan dat toen uw woning werd doorzocht (NPO II, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u over twee bijkomende bezoeken gesproken te hebben tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud (NPO II, p. 15). Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen is echter onvoldoende ter verantwoording van deze flagrante tegenstrijdigheid. In dit verband dient trouwens ook te worden opgemerkt dat u over deze bezoeken van leden van Ettelaat aan uw woning zowel voorafgaand aan uw vertrek uit Iran als daarna met geen woord repte op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, vragenlijst CGVS). Geconfronteerd hiermee verklaarde u het bezoek van agenten aan uw woning toen wel degelijk ter sprake te hebben gebracht (NPO I, p. 10). Dit vindt evenwel geen weerslag in de vragenlijst CGVS die door de Dienst Vreemdelingenzaken werd overgemaakt. Deze uitleg is dan ook niet afdoende, temeer ook uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken na afloop aan u voorgelezen en door u voor akkoord werden ondertekend.

Uw geloofwaardigheid wordt nog verder ondermijnd door de vaststelling dat u zich niet verder geïnformeerd hebt over het lot van uw prediker H. H. (...) en de andere leden van u huiskerk. U ondernam hiertoe niets. U weet bijgevolg niet wat er nadien met H. (...) is gebeurd (NPO I, p. 12). Ofschoon u niettemin aangaf via Facebook in contact te zijn met christenen uit Shiraz, liet u bijvoorbeeld na bij hen naar het lot van uw vriend S. (...) of uw voorganger H. (...) te polsen. Uw uitleg om dit niet te doen, dat Shiraz een grote stad is met veel inwoners, overtuigt allerminst (NPO I, p. 12). Dat u evenmin wist waar S. (...) woonde, of hij getrouwd was, broers en zussen had en/of waar zijn ouders woonden, en er derhalve geen communicatielijnen tussen jullie bestaan, waardoor het voor u niet mogelijk was nadien naar zijn lot te polsen, overtuigt ook niet (NPO II, p. 12 en 13). Verwacht mag worden dat u, gezien de persoonlijke vertrouwensband tussen jullie beiden, meer over zijn persoonlijke situatie weet. Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt bovendien een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa, ter staving waarvan u twee attesten van de Iraanse Kerk van Kuurne, alsook een doopcertificaat en (Facebook)foto's van uw doop in religieuze activiteiten neerlegde, waaruit zou moeten blijken dat u sinds februari 2019 de Iraanse kerk in Brussel bezoekt, u

sinds april 2019 in Luik Bijbelstudie volgt en op 3 november in deze kerk werd gedoopt. Gezien dit kerkbezoek een voortzetting is van uw beweerde bekering in Iran, daar waar deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht worden hetgeen aantoonbaar dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief bent in een kerk en er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.

Uw activiteiten op de sociale media, u verklaarde een Facebookprofiel te bezitten via dewelke u de christelijke boodschap verkondigt, doen aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van uw geloofsbelijdenis geen afbreuk. Gezien uw bekering niet geloofwaardig geacht wordt en uw posts op de sociale media bijgevolg een onoprecht karakter vertonen, blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media uit te wissen.

Tot slot dient, betreffende uw beweerde kerkgang in België en uw sociale media, benadrukt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Enkel personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft echter, zoals hierboven aangetoond, niet aannemelijk gemaakt voor uw vertrek uit Iran vervolgd te zijn geweest –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Gelet op uw ongeloofwaardige bekering en huiskerkgang in Iran en gelet op het opportunistische karakter van uw kerkgang en uw sociale media activiteiten in België heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u er als dusdanig gepercipieerd zal worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen deze beslissing niet wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit, familiesamenstelling, gevolgde studies en dienstplicht, zoals aangetoond door uw melikaart, shenasnameh, studentenkaart, de shenasnameh van ouders en uw legerdienstkaart, staan op zich niet ter discussie. Het door u neergelegde attest van CARDA geeft slechts aan dat u op 28 september 2018 voor psycho-medische problemen door deze organisatie gevolgd werd. Ook dit wordt niet door mij betwist. U gaf zelf tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal te kennen tussen uw vertrek uit Iran tot uw aankomst in België een mentaal moeilijke periode te hebben doorgemaakt (NPO I, p. 5). U verwees in dit verband tevens naar problemen die u kende tijdens uw verblijven in Oostenrijk, Frankrijk, Portugal en Duitsland, waar door u geen hoop meer had (NPO I, p. 6 en 7). U noch uw advocaat heeft tijdens de verschillende persoonlijke onderhouds gesprekken op een dermate psychische problematiek dat u niet in staat zou zijn om de vragen over de onderwerpen die u zelf aanbrengt naar behoren te kunnen beantwoorden. De problemen kunnen dan ook geen aannemelijk verklaring zijn voor de incoherenties en andere tekortkomingen betreffende de door u aangehaalde asielmotieven. Het door u neergelegde arrest van het Franse Court Nationale du Droit d'Asile houdt luidens de opmerkingen van uw advocaat tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud geen verband met uw eigen problemen en werd als algemene informatie neergelegd (NPO I, p. 13). Het CGVS wijst erop dat de feiten die u hebt aangevoerd niet geloofwaardig werden geacht, zodat de door u neergelegde informatie niet relevant is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout. In haar verzoekschrift gaat zij in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen dan wel te verklaren. Zij beroept zich derhalve ook op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is

bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaansluiting. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet kan overtuigen dat zij omwille van een diepere overtuiging is bekeerd tot het christendom en dit omdat (i) zij ten overstaan van de Belgische asielinstanties tegenstrijdige verklaringen aflegt over de godsdienst die zij aanhangt en de motieven van haar vertrek uit Iran; (ii) zij er niet in slaagde om haar bekeringstraject naar het christendom aannemelijk te maken; (iii) zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar bezoeken aan een Iraanse huiskerk en (iv) zij ook met betrekking tot de vieringen in de huiskerk die zij bijwoonde op de oppervlakte bleef. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt concrete argumenten bij te brengen die van aard zijn voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.4.1. Inzake haar tegenstrijdige verklaringen ten overstaan van de Belgische asielinstanties over de godsdienst die zij aanhangt en de motieven van haar vertrek uit Iran, merkt verzoekende partij op dat zij de vraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd begreep en daarom aangaf dat zij als sjiitische moslim geboren is en moslimouders heeft. Ook tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud bleek zij overigens niet onmiddellijk te begrijpen of men haar vroeg naar haar huidige of vroegere godsdienst. Daarnaast duidt verzoekende partij er nog op dat zij ten tijde van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kampte met psychologische problemen en zij psychologisch werd opgevolgd.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met bovenstaande betoog niet verder komt dan het louter herhalen van de uitleg die zij reeds gaf op het Commissariaat-generaal en waarover verwerende partij reeds in de bestreden beslissing terecht stelt dat deze uitleg allerminst overtuigt en dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij haar bekering tot het christendom aanhaalt op het moment dat zij een verzoek om internationale bescherming indient, in het bijzonder wanneer er expliciet naar haar religieuze overtuiging gevraagd wordt. Het louter herhalen van diezelfde uitleg biedt dan ook geenszins soelaas. Waar zij verwijst naar haar psychologische problemen, wijst de Raad erop dat door verzoekende partij inzake haar psychische problemen enkel een attest van CARDA werd bijgebracht waarin gesteld wordt dat verzoekende partij op 28 september 2018 voor psycho-medische problemen door deze organisatie gevolgd werd en dat zij bij aanvullende nota van 9 februari 2021 een attest van een klinisch psychologe van 3 februari 2021 toevoegt waarin wordt gesteld dat zij sedert 9 december 2020 eens per maand psychologisch wordt begeleid en verzoekende partij symptomen van angst vertoont dat zich vooral veruitwendigt in een gevoel van aan het einde te zijn, moeheid,

prikkelbaarheid en stress in het kader van haar toestand als asielzoeker. Zelf gaf zij tijdens haar persoonlijk onderhoud te kennen dat zij tussen haar vertrek uit Iran tot haar aankomst in België een mentaal moeilijke periode heeft doorgemaakt (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS d.d. 30/09/2019, p. 5). Uit de door haar bijgebrachte attesten blijkt evenwel nergens dat de psychologische problemen van verzoekende partij van die aard zijn dat zij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen en/of zij niet in staat is vragen omtrent haar persoon en de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot haar vertrek uit haar land van herkomst naar behoren te beantwoorden. Dat er sprake zou zijn van een dermate ernstige psychische problematiek werd bovendien noch door verzoekende partij noch door haar raadsman aangekaart tijdens de verschillende persoonlijke onderhouds. De aangehaalde psychologische problemen vormen dan ook geen afdoende verklaring voor haar tegenstrijdige verklaringen over de religie die zij aanhangt. De vaststelling dat verzoekende partij haar christelijke overtuiging bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet ter sprake bracht doet dan ook wel degelijk reeds ernstig afbreuk aan de door haar voorgehouden bekering.

2.2.5.1. Wat betreft de motivering dat zij haar bekeringstraject naar het christendom niet aannemelijk kon maken, herhaalt verzoekende partij haar verklaringen over hoe zij met het christendom in contact kwam, met name via S. R., en over haar huiskerkbezoeken. Tevens onderstreept zij dat haar religieuze bekering niet in één dag plaatsvond en het resultaat is van een geleidelijke verandering. Verzoekende partij stelt verder dat zij aangaf dat zij bekeerde tot het christendom omdat zij de islam haatte en verwijst naar informatie waaruit blijkt dat haat tegen de islam een van de meest voorkomende redenen voor bekering is (bijlage 3 van het verzoekschrift). Ten slotte wijst verzoekende partij er nog op dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud kon antwoorden op alle kennisvragen over het christendom.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel ook hier vast dat verzoekende partij niet verder komt dan het louter herhalen van reeds eerder gegeven verklaringen, zonder evenwel op enerlei wijze *in concreto* de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen dan wel te verklaren. In het bijzonder stelt verzoekende partij op geen enkele wijze de vaststelling in een ander daglicht dat zij wanneer haar gevraagd werd wat haar dan tegenstond in de islam slechts vervalt in algemeenheden en zeer oppervlakkige en weinig concrete verklaringen. Een loutere verwijzing naar informatie waaruit blijkt dat een afkeer van de islam een van de meest voorkomende redenen voor bekering is (bijlage 3 van het verzoekschrift) doet hieraan op geen enkele wijze afbreuk. De Raad onderstreept dat aangezien een bekering tot een nieuw geloof een ingrijpend proces is waaraan de nodige reflectie aan voorafgaat, mag worden verwacht dat verzoekende partij overtuigende, doorleefde en concrete verklaringen aflegt over het proces van haar bekering en de motieven voor haar bekering, *quod non in casu*. Ten slotte bemerkt de Raad nog dat een goede kennis over het christendom op zich niet aantoonde dat er sprake is van een oprechte bekering tot dit geloof. Immers kunnen dergelijke zaken worden ingestudeerd zonder dat men zich er oprecht voor interesseert. Het louter gegeven dat verzoekende partij veel weet over het christendom doet dan ook geen enkele afbreuk aan de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit het opportunistisch karakter van haar bekering blijkt.

2.2.6.1. Betreffende haar tegenstrijdige verklaringen over haar bezoeken aan een Iraanse huiskerk, meent verzoekende partij dat er rekening gehouden moet worden met het feit dat zij *“vijf jaar geleden Iran heeft verlaten, dat hij een lange en gecompliceerde migratiereis achter de rug heeft, dat hij sindsdien geen gebruik heeft gemaakt van de Iraanse kalender en dat hij zijn verzoek om internationale bescherming in mei 2018 heeft ingediend en pas in september 2019 en augustus 2020 door het CGVS werd gehoord”*.

2.2.6.2. De Raad stelt wederom vast dat verzoekende partij met haar verweer niet verder komt dan het louter herhalen van de uitleg die zij reeds gaf op het Commissariaat-generaal toen zij met haar tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd. Door verwerende partij wordt dienaangaande reeds terecht gemotiveerd dat deze uitleg niet afdoende is voor het gegeven dat zij haar verklaringen met betrekking tot een essentieel aspect van haar verzoek wijzigde, temeer zij tijdens haar opeenvolgende onderhouds ook weinig coherente verklaringen aflegde over de duur van haar huiskerkbezoek in Iran, daar zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud verklaarde ongeveer zeven maanden in Iran een huiskerk te hebben bezocht en zij tijdens haar tweede onderhoud in eerste instantie aangaf vermoedelijk vier maanden in Iran een huiskerk te hebben bezocht, om vervolgens dan weer te verklaren ongeveer zes maanden een huiskerk te hebben bezocht. Dergelijke flagrant tegenstrijdige verklaringen omtrent een essentieel aspect van haar asielaanvraag kunnen geenszins worden verklaard door bovenstaande argumenten.

2.2.7.1. Omtrent haar vage verklaringen over de vieringen in de huiskerk die zij bijwoonde, verklaart verzoekende partij dat zij nooit deelgenomen heeft aan grote christelijke feesten in Iran omdat zij zeer discreet moesten blijven. Zij nam wel deel aan de viering van Pinksteren en *Riam*, doch waren deze vieringen niet anders dan de andere.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het gegeven dat zij de christelijke feesten op een discrete wijze moesten vieren, niet wegneemt dat van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij zou weten welke feesten zij tijdens de periode van haar huiskerkbezoek in Iran vierde en dat zij hierover eenduidige verklaringen aflegt. Evenwel wordt in dit verband in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoekende partij eerst aangaf zich niet te herinneren in die periode christelijke feesten te hebben gevierd, eraan toevoegend dat zij christelijke feestdagen omwille van veiligheidsredenen niet vierden met een speciale ceremonie maar zich toen louter beperkten tot elkaar feliciteren, om nadien, wanneer nogmaals gevraagd werd welke christelijke feestdagen er plaatsvonden tijdens de periode van haar huiskerkbezoek in Iran, dan weer te stellen dat er in de periode van haar kerkbezoek in Iran twee christelijke feesten plaatsvonden, *Riam* en Pinksteren, waarbij echter moet worden vastgesteld dat zij zich niet de data van beide feestdagen in de Iraanse kalender kon herinneren. Deze oppervlakkige verklaringen over de vieringen in de huiskerk die zij bijwoonde ondergraven verder de door haar beweerde bekering tot het christendom in Iran.

2.2.8. De Raad is van oordeel dat, gelet op wat voorafgaat, geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij zich in Iran bekeerde tot het christendom, waardoor evenmin nog enig geloof kan worden gehecht aan de problemen die zij hierdoor gekend zou hebben.

2.2.9. De Raad bemerkt bovendien dat in de bestreden beslissing nog verschillende vaststellingen worden gedaan die het ongeloofwaardig karakter van de door haar voorgehouden problemen in Iran bevestigen. Meer bepaald wordt vastgesteld dat (i) verzoekende partij niet veel details kon geven over de arrestatie van H. H.; (ii) zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het eerste bezoek van Ettelaat aan haar woning voorafgaand aan haar vertrek uit Iran; (iii) zij tevens tegenstrijdige verklaringen aflegde over het bezoek van leden van Ettelaat aan haar woning na haar vertrek uit Iran; (iv) zij over deze bezoeken van leden van Ettelaat aan haar woning zowel voorafgaand aan haar vertrek uit Iran als daarna met geen woord repte op de Dienst Vreemdelingenzaken; en (v) zij zich niet verder geïnformeerd heeft over het lot van haar prediker H. H. en de andere leden van haar huiskerk. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij er evenmin in slaagt deze vaststellingen te weerleggen dan wel te verklaren. Waar zij immers dienaangaande aanvoert dat deze gebeurtenissen vijf jaar geleden plaatsvonden, dat zij zich in een shocktoestand bevond toen zij de arrestatie van de priester vernam en dat zij geen contact meer heeft gehad met de leden van de huiskerk, wijst de Raad er vooreerst op dat het, gelet op de ernst van deze gebeurtenis voor haar persoon, allerm minst ernstig is dat verzoekende partij S. niet naar meer details heeft gevraagd over de arrestatie van H. H., temeer nu zij in zijn bijzijn was toen hij hierover ingelicht werd door de familie van H. H. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen enkele afdoende verklaring geeft voor het feit dat zij na haar vertrek uit Iran, inmiddels vijf jaar geleden, zelfs geen poging heeft ondernomen om zich te informeren aangaande het lot van haar vriend S., haar prediker H. H. en de andere leden van haar huiskerk, dit terwijl zij nochtans aangaf via Facebook in contact te staan met christenen uit Shiraz. Daar waar verzoekende partij, verwijzend naar een rapport d.d. februari 2018 van *Danish Refugee Council* over huiskerken en bekeerlingen in Iran (bijlage 4 van het verzoekschrift), stelt dat het zeer gevaarlijk is om zich te informeren over het lot van H. H. en de andere leden van de huiskerk, is de Raad van oordeel dat deze algemene informatie over de risico's die bekeerlingen en bezoekers van huiskerken lopen in Iran niet volstaat om het nalaten van verzoekende partij ter zake te vergoelijken. Immers verklaart dit niet afdoende waarom verzoekende partij zelfs niet geprobeerd heeft om vanuit België op een discrete wijze meer informatie te bekomen over het lot van haar vriend S., haar prediker H. H. en de andere leden van haar huiskerk. Het nalaten zich te informeren over het lot van de anderen van de huiskerk, terwijl deze informatie nochtans essentieel is teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van haar eigen vrees voor vervolging in haar land van herkomst, wijst op een grove desinteresse en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

2.2.10. De Raad wijst er verder op dat, zoals ook terecht in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, het gegeven dat aan de door verzoekende partij voorgehouden geloofsactiviteiten en haar problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, een ernstige negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van haar beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Inzake de door verzoekende partij bijgebrachte twee attesten van de Iraanse Kerk van 20 september 2019 en 13 augustus 2020, alsook een doopcertificaat en (Facebook)foto's van haar doop en religieuze activiteiten,

waaruit zou moeten blijken dat zij sinds februari 2019 de Iraanse kerk in Brussel bezoekt, zij sinds april 2019 in Luik Bijbelstudie volgt en zij op 3 november in deze kerk werd gedoopt – bij aanvullende nota van 10 februari 2021 wordt nogmaals een attest van de Iraanse Kerk van 10 februari 2021 toegevoegd dat nagenoeg identiek is aan de voormelde brief van 13 augustus 2020 en foto's van een videokerkconferentie – moet dan ook worden opgemerkt dat gezien dit kerkbezoek een voortzetting is van haar beweerde bekering in Iran, en er hieraan geen geloof kan worden gehecht, er ook aan haar beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof kan worden gehecht en er besloten moet worden dat zij eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief is in een kerk en dit louter teneinde op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.

2.2.11. Wat betreft nog de activiteiten van verzoekende partij op sociale media – zij verklaarde een Facebookprofiel te bezitten via dewelke zij de christelijke boodschap verkondigt – treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat gezien haar bekering niet geloofwaardig geacht wordt en haar posts op de sociale media bijgevolg een onoprecht karakter vertonen, uit niets blijkt dat het voor haar onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van haar sociale media uit te wissen. Inzake haar kerkgang in België en haar activiteiten op sociale media dient tevens te worden gewezen op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, met name de “COI Focus” betreffende “Iran – De situatie van bekeerlingen tot het christendom” van 16 april 2019 (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie), waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Enkel personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – wat *in casu* niet het geval is aangezien verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt voor haar vertrek uit Iran vervolgd te zijn geweest – lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. De informatie die verzoekende partij dienaangaande bijbrengt, met name de “COI Focus” betreffende “Iran. Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten” d.d. 30 maart 2020 (bijlage 5 van het verzoekschrift), werpt hierop geen ander licht nu deze informatie immers geheel in dezelfde lijn ligt. Daar waar verzoekende partij nog een rapport bijbrengt waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten het internet controleren en dat personen die online christelijke boodschappen verkondigen problemen kunnen kennen (bijlage 6 van het verzoekschrift), herhaalt de Raad evenwel dat, gelet op het onoprechte karakter van haar bekering, uit niets blijkt dat het voor verzoekende partij onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van haar sociale media uit te wissen.

2.2.12. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat de verwijzing van verzoekende partij naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin afdoende is in haar verweer. Immers hebben deze arresten geen bindende precedentswaarde, gelet ook op het feit dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt, alwaar – zoals uit het voorgaande blijkt – verzoekende partij in gebreke is gebleven.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.16. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT